

Księga Daniela – numer czterdzieści dwa

Ogniwa łączące

Jeff Pippenger

2024-01-06

Jan Chrzciciel był prorokiem-łącznikiem.

„Prorok Jan był łączącym ogniwem między dwiema dyspensacjami. Jako Boży przedstawiciel wystąpił, aby ukazać relację Prawa i Proroków do chrześcijańskiej dyspensacji. Był mniejszym światłem, po którym miało nadejść większe. Umysł Jana został oświecony przez Ducha Świętego, aby mógł oświecić swój lud; lecz żadne inne światło nigdy nie zaświeciło ani nie zaświeci tak jasno upadłemu człowiekowi, jak to, które emanowało z nauczania i przykładu Jezusa. Chrystusa i Jego misję pojmowano jedynie mgliście, jak zapowiadane w cienistych ofiarach. Nawet Jan nie pojął w pełni przyszłego, nieśmiertelnego życia przez Zbawiciela.”
Pragnienie wieków, 220.

Jezus był także prorokiem, który stanowił ogniwo łączące.

Chrystus wytyczył drogę z ziemi do nieba. On stanowi ogniwo łączące dwa światy. Przynosi człowiekowi miłość i uniżenie Boga, a dzięki swoim zasługom podnosi człowieka, aby dostąpił pojednania z Bogiem. Chrystus jest drogą, prawdą i życiem. To ciężka praca podążać dalej, krok po kroku, boleśnie i powoli, naprzód i wwyż, ścieżką czystości i świętości. Lecz Chrystus obficie zadbał o to, by na każdym kolejnym kroku życia Bożego udzielać nowej siły i boskiej mocy. Takiej wiedzy i takiego doświadczenia wszyscy pracownicy biura potrzebują i muszą je posiadać, inaczej każdego dnia przynoszą ujmę sprawie Chrystusa. Świadectwa, tom 3, 193.

Prorocka działalność Jana Chrzciciela obejmowała łączenie porządku doczesnego z niebiańską świętynią. Pierwsze słowa, jakie Jan Chrzciciel wypowiedział, gdy po raz pierwszy ujrzał Jezusa, brzmiały:

Nazajutrz Jan ujrzał Jezusa zbliżającego się ku niemu i rzekł: Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. Jan 1:29.

Jednak chociaż Jan miał wskazać przejście od starożytnego Izraela do duchowego Izraela, jego zrozumienie tego przejścia było ograniczone.

Rzekł Chrystus w obronie Jana: „Lecz co wysłicie zobaczyć? Proroka? Tak, powiadam wam, i więcej niż proroka.” Jan był nie tylko prorokiem, który zapowiadał przyszłe wydarzenia, lecz był dzieckiem obietnicy, napełniony Duchem Świętym od urodzenia, i został ustanowiony przez Boga, aby wykonać szczególne dzieło jako reformator, przygotowując lud na przyjęcie Chrystusa. Prorok Jan był ogniwem łączącym dwie dyspensacje.

Religia Żydów, w następstwie ich odejścia od Boga, polegała głównie na obrzędach. Jan był mniejszym światłem, po którym miało przyjść większe światło. Miał zachwiać zaufaniem ludu

do ich tradycji, przypomnieć im ich grzechy i poprowadzić ich do pokuty, aby byli przygotowani, by docenić dzieło Chrystusa. Bóg przemawiał do Jana przez natchnienie, oświecając proroka, aby mógł usunąć zabobon i ciemność z umysłów szczerych Żydów, które przez pokolenia, na skutek fałszywych nauk, narastały w nich.

Najbardziej niepozorny uczeń, który podążał za Jezusem, był świadkiem Jego cudów, słuchał Jego boskich nauk i słyszał pocieszające słowa, które spływały z Jego ust; był bardziej uprzywilejowany niż Jan Chrzciciel, gdyż miał jaśniejsze światło. Żadne inne światło nie zajaśniało ani nigdy nie zajaśnieje nad umysłem grzesznego, upadłego człowieka, poza tym, które było i jest przekazywane przez Tego, który jest światłością świata. Chrystus i Jego misja były jedynie mgliście pojmowane w cieniu ofiar. Nawet Jan sądził, że panowanie Chrystusa będzie w Jerozolimie i że ustanowi On królestwo doczesne, którego poddani będą święci. Review and Herald, 8 kwietnia 1873 r.

Apostoł Paweł był także prorokiem-łącznikiem, który miał wskazać proroczne zastosowania przejścia od dosłowności do duchowości. Rozumiał, że dosłowna Jerozolima nie była już Jerozolimą proctw, gdyż ta stała się Jerozolimą niebiańską.

Albowiem ta Agar jest górą Synaj w Arabii i odpowiada terazniejszemu Jeruzalem, które jest w niewoli wraz ze swymi dziećmi. Lecz Jeruzalem, które jest w górze, jest wolne, które jest matką nas wszystkich. List do Galatów 4:25, 26.

W drugim rozdziale Drugiego Listu do Tesaloniczan, którym się zajmowaliśmy, Paweł wskazał, że dosłowny pogański Rzym był mocą, która powstrzymywała duchowy papieski Rzym przed wstąpieniem na tron aż do roku 538. W tym rozdziale wskazuje, że „człowiek grzechu”, który zasiada w świątyni Boga, był tym samym „królem”, którego Daniel wskazał w rozdziale jedenastym, wersecie trzydziestym szóstym. Dowód, że „król północy” w ostatnich sześciu wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela to papieństwo, stał się kluczem do ustanowienia ram prawdy stosowanych przez Future for America od czasu wzrostu poznania w 1989 roku.

W tym samym rozdziale Paweł wskazał na rolę pogańskiego Rzymu polegającą na powstrzymywaniu wzrostu potęgi papieństwa, aż do czasu, gdy pogański Rzym miał zostać usunięty, i tym samym wskazał, że „codzienne” w Księdze Daniela oznaczało pogański Rzym. Ta prawda stała się kluczem do ustanowienia ram prawdy, które doprowadziły do wzrostu poznania w 1798 roku.

W historii Williama Millera przesłanie zostało ogłoszone, gdy miało nastąpić przejście z ruchu filadelfijskiego do ruchu laodycejskiego. W historii Future for America obecnie ma miejsce przejście z ruchu laodycejskiego do ruchu filadelfijskiego.

Prawda, którą Paweł przedstawił w 2 Liście do Tesaloniczan, a która wskazywała na przejście od dosłownego pogańskiego Rzymu do duchowego papieskiego Rzymu, stała się podstawą proroczego zrozumienia Millera. Zarówno Jan Chrzciciel, jak i Paweł zostali powołani, by wyjaśnić przejście od dosłownego do duchowego. William Miller został typologicznie zapowiedziany przez Jana Chrzciciela i w jego dziele kluczowe było rozpoznanie relacji oraz przejścia od pogańskiego do papieskiego Rzymu, przejścia, które Jan został powołany, by

wskazać.

W Księdze Daniela znajduje się pięć odniesień do „ustawicznego”, które zawsze poprzedzają symbol władzy papieskiej. W kontekście rozważanego proroczego przejścia wszystkie pięć odniesień obejmuje przejście od dosłownego Rzymu do Rzymu duchowego. „Ustawiczne” w Księdze Daniela jest jedną z prawd przedstawionych na dwóch tablicach Habakuka, a zatem jest prawdą fundamentalną, której należało bronić; prawdą, która ostatecznie miała zostać przykryta fałszywymi i podrobionymi klejnotami oraz monetami. Nie jest przypadkiem, że każda prawda przedstawiona na dwóch świętych planszach ma bezpośrednie, natchnione potwierdzenia w pismach Ellen White. Odrzucenie którejkolwiek z prawd fundamentalnych (w tym „ustawicznego”) oznacza równoczesne odrzucenie autorytetu Ducha Proroctwa.

Wtedy zobaczyłem w odniesieniu do „Daily”, że słowo „sacrifice” zostało dodane przez ludzką mądrość i nie należy do tekstu; i że Pan dał właściwe zrozumienie tego tym, którzy głosili okrzyk o godzinie sądu. Gdy panowała jedność, przed rokiem 1844, niemal wszyscy byli zgodni co do właściwego poglądu na temat „Daily”; lecz od 1844 roku, wśród zamętu, przyjęto inne poglądy i nastąpiła ciemność oraz zamieszanie. Review and Herald, 1 listopada 1850 r.

Ci, którzy ogłosili „okrzyk godziny sądu”, rozumieli „ustawiczne” jako symbol pogaństwa i/lub pogańskiego Rzymu. W ich rozumieniu mieściło się także przekonanie, że słowo „ofiara” nie należało do danego fragmentu w Księdze Daniela, gdzie zostało dodane przez tłumaczy (kierujących się ludzką mądrością) Biblii Króla Jakuba. Pionierskie rozumienie obejmowało również to, że „ustawiczne” było zawsze przedstawiane w powiązaniu z jednym z dwóch symboli władzy papieskiej oraz że pogaństwo („ustawiczne”) zawsze poprzedzało symbol papieski. Zawsze identyfikowano je w takiej kolejności, w jakiej pojawiały się w historii proroczej. Księgi Daniela i Apokalipsy nigdy nie odstępują od historycznej kolejności, w której pogaństwo poprzedza papieństwo, a gdy Apokalipsa wprowadza trzecią moc spustoszenia fałszywego proroka, ta kolejność jest zawsze zachowana.

Bez nauczania Pawła, że dosłowne elementy proroctwa przeszły w wymiar duchowy w okresie krzyża, powstaje dylemat w związku z Chrystusową zapowiedzią zniszczenia Jerozolimy, obecną we wszystkich Ewangeliach z wyjątkiem Jana. Dwa symbole papieństwa powiązane z „the daily” w Księdze Daniela to ohyda spustoszenia i przestępstwo spustoszenia. Te dwa symbole reprezentują zamię bestii (ohyda) i obraz bestii (przestępstwo).

Przestępstwem, które pozwala papieństwu mordować tych, których uznaje za heretyków, jest połączenie Kościoła i państwa, przy czym nad tą relacją kontrolę sprawuje Kościół. Tak więc Daniel przedstawia połączenie Kościoła i państwa, które jako obraz papieskiej bestii stanowi przestępstwo spustoszenia. Biblia określa bałwochwalstwo jako ohydę, a całe bałwochwalstwo władzy papieskiej jest reprezentowane przez jej bałwochwalczy sabat, który Jan nazywa znamięm bestii, a Daniel nazywa ohydą spustoszenia.

A z jednego z nich wyszedł mały róg, który rozmógł się bardzo ku południu, ku wschodowi i ku pięknej ziemi. I urósł aż do zastępu niebios; i strącił na ziemię część zastępu i gwiazd, i

podeptał je. Tak, wyniósł się nawet do księcia zastępu, i przez niego zniesiono codzienną ofiarę, a miejsce jego świątyni zostało zburzone. I z powodu występku powierzono mu zastęp przeciwko codziennej ofierze, i rzucił prawdę na ziemię; i działał, i powodziło mu się. Daniela 8:9-12.

Do tych wersetów wrócimy szerzej w innym artykule, ale w wersecie jedenastym mocą, która wywyższyła się przeciw Chrystusowi, był pogański Rzym, gdy usiłował zabić Go przy Jego narodzinach, a ostatecznie uczynił to na krzyżu. Werset stwierdza, że „przez niego” (pogański Rzym) „codzienne zostało zabrane”. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „zabrane” to „rum” i oznacza „podnieść i wywyżżyć”. Pogański Rzym podnosił i wywyższał religię pogaństwa — i właśnie to uczynił w historii. Dlatego nazywa się go „pogańskim” Rzymem.

Następny werset wskazuje, że papieskiemu Rzymowi został dany „zastęp” (siła militarna), który był wymierzony przeciwko, lub miał pokonać, „the daily” (pogaństwo). Jest to również fakt historyczny, gdyż papieństwo posługiwało się siłą zbrojną (choć samo nigdy nie miało własnej armii), aby przełamać ograniczenia nałożone na jego dojście do władzy. Ta siła pochodziła z pogańskiego Rzymu. Siła militarna, z której korzystało, została mu dana poprzez „przestępstwo”, albowiem przestępstwo, które pozwoliło mu kontrolować armie królów, którzy posadzili je na tronie w roku 538, było przestępstwem połączenia Kościoła i państwa. Najpierw w wersecie jedenastym mowa jest o pogańskim Rzymie, informując czytelnika, że pogański Rzym wystąpi przeciwko Chrystusowi i że wywyższy religię pogaństwa.

Następny werset opisuje nieprawość sojuszu Kościoła i państwa, który pozwolił papieństwu przełamać i usunąć ograniczenie, jakie pogański Rzym nakładał na papieństwo. Historia potwierdza zastosowanie obu tych wersetów. „Ustawiczne” oznacza albo pogański Rzym, moc, która występowała przeciwko Chrystusowi, albo religię pogańską, którą pogański Rzym wywyższał. Po symbolu „ustawicznego” pojawia się papieństwo, co wskazuje na nieprawość sojuszu Kościoła i państwa, która daje papieństwu do dyspozycji armię do wykonywania jego brudnej roboty. Trzecie użycie „ustawicznego” u Daniela to pytanie, które przynosi odpowiedź będącą centralnym filarem adwentyzmu.

Potem usłyszałem, jak jeden święty mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa widzenie dotyczące ofiary codziennej i występku spustoszenia, aby oddać zarówno świątynię, jak i zastęp na podeptanie? Daniela 8:13.

W tym wersecie zadano pytanie, jak długo ma trwać to widzenie, a więc oczekuje się odpowiedzi wyrażającej okres trwania, a nie punkt w czasie. Pytanie nie dotyczy tego, w jakiej dacie widzenie zostanie wypełnione, lecz tego, jaki jest czas trwania widzenia. Werset nie pyta: „Kiedy?”, lecz: „Jak długo?” Widzenie dotyczy spustoszących mocy pogaństwa, przedstawionych jako „to, co codzienne”, oraz papizmu, przedstawionego przez występki papieństwa, do którego dochodzi, gdy dopuszcza się ono nierzędu z królami ziemi. Te dwie spustoszące moce — najpierw pogaństwo, a następnie papizm — miały deptać świątynię i zastęp przez okres „siedmiu czasów”.

Ważne jest, aby zauważyć, że deptanie dosłownej świątyni, które rozpoczęło się w czasach Babilonu i trwało aż do zburzenia Jerozolimy przez pogański Rzym w 70 r. n.e., było dokonywane

przez pogańskie potęgi od początku tej historii aż do jej końca. A zatem to dosłowne pogaństwa — w liczbie mnogiej — zdeptały dosłowną świątynię i dosłowny zastęp (lud Boży). Natomiast duchowy Rzym zdeptał duchową Jerozolimę i duchowy Izrael.

Ale dziedziniec, który jest na zewnątrz świątyni, pomiń i go nie mierz, gdyż został oddany poganom, a święte miasto będą deptać przez czterdzieści dwa miesiące. I dam moim dwom świadkom moc, i będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory.
Objawienie 11:2, 3.

Jan Chrzciciel był prorokiem-łącznikiem, który wskazał zmianę dyspensacji z ziemskiej świątyni na niebiańską, nie znając pełni swego dzieła. Paweł był prorokiem-łącznikiem, który wskazał zmianę dyspensacji z dosłownego Izraela (zastęp) na duchowy Izrael. Jerozolima, która była deptana przez czterdzieści dwa miesiące, była Jerozolimą duchową.

„Wspomniane tutaj okresy — „czterdzieści dwa miesiące” oraz „tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni” — są tożsame, przedstawiają ten sam czas, w którym Kościół Chrystusa miał cierpieć ucisk ze strony Rzymu. 1260 lat papieskiej supremacji rozpoczęło się w roku 538 n.e. i tym samym miały się zakończyć w 1798. Wtedy armia francuska wkroczyła do Rzymu i uwięziła papieża, który zmarł na wygnaniu. Chociaż wkrótce potem wybrano nowego papieża, hierarchia papieska nigdy odtąd nie była w stanie dźwżyć władzy, jaką wcześniej posiadała.”
Wielki bój, 266.

Paweł wskazał, że w momencie przejścia, które dokonało się w historii krzyża, duchowa Jerozolima, która "jest w górze", stała się miastem, które Bóg wybrał, by tam umieścić swoje imię, a dosłowna Jerozolima przestała być Jerozolimą proroczą biblijnych.

Albowiem ta Agar jest górą Synaj w Arabii i odpowiada terazniejszemu Jeruzalem, które jest w niewoli wraz ze swymi dziećmi. Lecz Jeruzalem, które jest w górze, jest wolne, które jest matką nas wszystkich. List do Galatów 4:25, 26.

Ta prawda jest niezbędną, aby właściwie zrozumieć, a fałszywe zastosowanie dosłownej Jerozolimy jako symbolu proroczą biblijnych jest częścią oszustwa stworzonego przez jezuitów, by podważyć prawdę, że papież rzymski jest Antychrystem. To fałszywe nauczanie rodzi w łonie odstępczego protestantyzmu przekonanie, które pozwala im błędnie spoglądać na współczesne żydowskie państwo Izrael jako na symbol proroczą. Dosłowna Jerozolima przestała być Bożą Jerozolimą w czasie ukrzyżowania.

Miasto Jerozolima nie jest już miejscem świętym. Spoczywa na nim przekleństwo Boże z powodu odrzucenia i ukrzyżowania Chrystusa. Ciemna plama winy ciąży na nim i nigdy więcej nie będzie miejscem świętym, dopóki nie zostanie oczyszczone przez oczyszczające ognie nieba. W czasie, gdy ta przeklęta przez grzech ziemia zostanie oczyszczona z wszelkiej skazy grzechu, Chrystus ponownie stanie na Górze Oliwnej. Gdy Jego stopy na niej spoczną, rozstąpi się i stanie się wielką równiną, przygotowaną dla miasta Bożego. Review and Herald, 30 lipca 1901.

Znaczenie rozróżnienia między dosłowną Jerozolimą a duchową Jerozolimą zostanie omówione, gdy będziemy rozważać prorocstwo Chrystusa o końcu świata. Po raz czwarty Daniel określa „codzienne” w rozdziale jedenastym.

I wojska staną po jego stronie, splugawią świątynię twierdzy, usuną codzienną ofiarę i postawią ohydę spustoszenia. Daniela 11:31.

Ten werset wskazuje na dzieło pogańskiego Rzymu polegające na osadzeniu papieża na tronie ziemi w roku 538. „Ramiona” przedstawiają siłę militarną pogańskiego Rzymu, która stanęła w obronie papieża, począwszy od Chlodwiga, króla Franków, w roku 496. Różni europejscy królowie pracowali nad osadzeniem papieża po Chlodwigu, ale werset wskazuje na cztery rzeczy, które europejscy królowie („ramiona”) uczynili dla papieża, gdy dopuścili się występku, zawiązując sojusz kościoła i państwa z nierządnicą z Tyru.

Gdy już opowiedzieli się za papieżem, „splugawili” lub zniszczyli miasto Rzym, które było symbolem siły zarówno pogańskiego, jak i papieskiego Rzymu. Splugawienie, o którym mowa w wersecie, było dokonywane wielokrotnie na przestrzeni lat, gdy miasto Rzym było poddawane niustannym atakom wojskowym. Ci europejscy królowie (ramiona) mieli także „zabrać to, co codzienne”. Hebrajskie słowo tłumaczone w tym wersecie jako „zabrać” nie jest „rum”, jak to było w rozdziale ósmym. W tym wersecie słowem tłumaczonym jako „zabrać” jest „sur” i znaczy „usunąć”. Ramiona europejskich królów usunęłyby pogański opór wobec powstania papieża w roku 508. Następnie w roku 538 te ramiona osadziłyby papieża na tronie ziemi. Następnie na Radzie w Orleanie, w tym właśnie roku, papież wprowadził prawo niedzielne.

Niedziela jako dzień nabożeństwa jest tym, co siostra White nazywa „bałwochwalczym” szabatem, a bałwochwalcstwo jest doskonałą biblijną definicją słowa „obrzydliwość”. W roku 538 wojska pogańskiego Rzymu ustanowiły obrzydliwość, która czyni spustoszenie.

Wszyscy, którzy wywyższają i czczą bałwochwalczy sabat, dzień, którego Bóg nie pobłogosławił, pomagają diabłu i jego aniołom całą mocą danych im przez Boga zdolności, które wypaczyli, używając ich w niewłaściwy sposób. Zainspirowani innym duchem, który zaślepi ich rozeznanie, nie potrafią dostrzec, że wywyższanie niedzieli jest całkowicie ustanowieniem Kościoła katolickiego. Wybrane poselstwa, księga 3, 423.

Prorocтва i historia potwierdzają zastosowanie, które właśnie wskazaliśmy w odniesieniu do wersetu trzydziestego pierwszego. Gdy mówimy, że prorocтва potwierdzają to zastosowanie, mamy na myśli fakt, że istnieją inne prorocтва odnoszące się do tych samych faktów, choć w tej chwili nie wprowadzamy ich do dyskusji. Piąty i ostatni raz, kiedy Daniel używa określenia „ustawiczne”, znajduje się w rozdziale dwunastym.

A od czasu, gdy zostanie zniesiona codzienna ofiara i zostanie postawiona ohyda spustoszenia, będzie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. Błogosławiony, kto wytrwa i doczeka do tysiąca trzydziestu pięciu dni. Daniela 12:11, 12.

Prorocтво i historia potwierdzają, że w roku 508 opór wobec wzrostu potęgi papieża zasadniczo się zakończył, gdy ostatnia z trzech przeszkód geograficznych (Goci) została wykorzeniona, jak

wskazuje siódmy rozdział Księgi Daniela.

Przypatrywałem się rogom, i oto między nimi wyrósł inny, mały róg, przed którym trzy z pierwszych rogów zostały wyrwane z korzeniami: i oto w tym rogu były oczy jak oczy człowieka oraz usta mówiące wielkie rzeczy. Daniel 7:8.

Usunięcie trzech rogów zostało zilustrowane na dwóch świętych tablicach, a gdy trzeci z owych trzech geograficznych przeszkód został w roku 508 wyparty z miasta Rzymu, opór wobec wzrostu władzy papieża został usunięty. Ustanowienie, o którym mowa w wersecie jedenastym, oznacza trzydzieści lat między rokiem 508 a 538. Wskazuje ono trzydzieści lat, w których dokonano przygotowań do ustanowienia człowieka grzechu w świątyni Boga.

Słowo tłumaczone jako „zabrane” to także „sur”, które znaczy „usunąć”, a w roku 508 opór wobec wzrostu znaczenia papieża został usunięty (zabrany). Od tej daty upływ 1290 lat prowadzi do roku 1798 i śmiertelnej rany papieża. Tysiąc trzysta trzydzieści pięć dni prowadzi do pierwszego rozczarowania i początku czasu zwłoki pod sam koniec roku 1843. Werset obiecuje błogosławieństwo tym, którzy „cometh” do roku 1843. Słowo „cometh” znaczy „dotknąć”. Pierwszy dzień roku 1844 oznacza pierwsze rozczarowanie, ale ostatni dzień 1843 roku styka się z pierwszą chwilą 1844. Ostatni dzień roku styka się z pierwszym dniem następnego roku. Błogosławieństwo związane z tą datą jest potwierdzone przez historię i prorocstwo.

Będziemy kontynuować nasze rozważania na temat znaczenia „the daily” jako prawdy podstawowej w następnym artykule.

Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 mają teraz być głoszone z mocą, ponieważ wielu ludzi straciło orientację. Poselstwa te mają dotrzeć do wszystkich kościołów.

Chrystus powiedział: "Błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam: wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli" [Mateusza 13:16, 17]. Błogosławione są oczy, które widziały to, co widziano w latach 1843 i 1844.

„Poselstwo zostało przekazane. I nie powinno być zwłoki w powtarzaniu tego poselstwa, gdyż znaki czasu się wypełniają; dzieło końcowe musi zostać wykonane. Wielkie dzieło zostanie wykonane w krótkim czasie. Wkrótce z Bożego ustanowienia zostanie dane poselstwo, które rozrośnie się w głośnie wołanie. Wtedy Daniel stanie na swoim miejscu, aby złożyć swoje świadectwo.” Manuscript Releases, tom 21, s. 437.